

Sander en het mysterieuze wapen

Eerste druk, augustus 2012

© 2012 Toon Hagenaar

Illustratie voorkant en achterkant: Gusta Calle en Robert E.

Corrector: Marja van der Linden

ISBN: 978-90-484-2545-7

NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

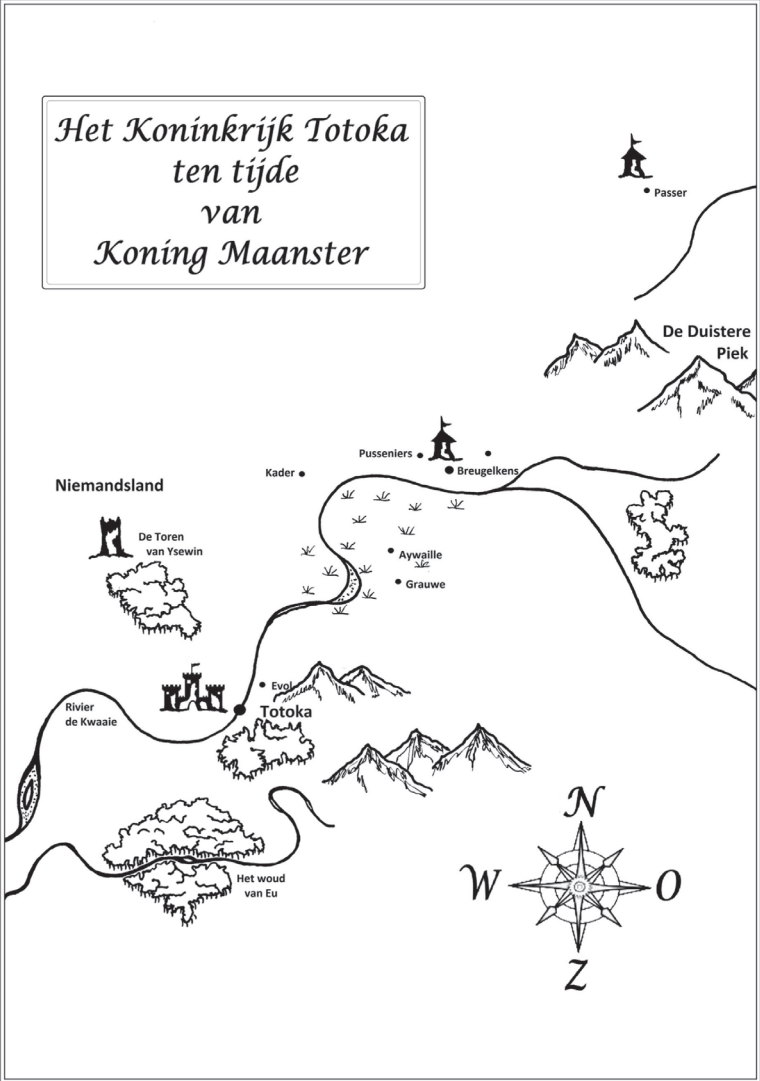
Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Sander

en het mysterieuze wapen

Toon Hagenaar

*Het Koninkrijk Totoka
ten tijde
van
Koning Maanster*

Een

De Hungering

Glinstering

De vlammen in de smederij laaien hoog op wanneer smid Idalis de blaasbalg druk op en neer beweegt. Vandaag heeft hij een extra groot vuur nodig.

‘Sander!’ roept Idalis. ‘Neem jij het van me over?’

Een tienjarige jongen rent door de smederij naar de blaasbalg. Hij is de oudste zoon van de smid. Zijn vlasbruine haarkrullen dansen en lijken net zo blij te zijn als de jongen die naar de blaasbalg rent.

Sander en zijn achtjarige broer Maarten mogen van hun vader nooit te dicht bij het vuur komen. Dat het dit keer wel mag, is bijzonder voor Sander. Wanneer hij de blaasbalg bij de handvatten beetpakt en bedient, richt hij zijn ogen op het vuur, benieuwd naar wat zijn vader gaat maken.

Het vuur laait opnieuw hoog op en de vlammen kleuren de wangen van de smidszoon nog roder dan ze al zijn. De hitte van het vuur wordt ondraaglijk voor de jonge knaap. Hij draait zijn hoofd weg. Het grote vuur zet de smederij in een warm licht en laat de schaduwen op de muren dansen als spelende kinderen.

In zijn linkerooghoek meent Sander iets te zien. Snel draait hij zijn hoofd die richting uit. Even denkt hij dat het komt doordat hij in het vuur heeft gekeken.

... daar – daar is het weer...

In een van de donkerste hoekjes van de smederij ziet Sander een weerschijn, iets wat door het vuur weerkaatst wordt. Gedachten schieten als snel afgevuurde pijlen door zijn hoofd.

... daar! – in die hoek – daar kan nooit iets liggen – zeker niet iets wat glinstert – vader legt er enkel afval neer – samen met Maarten alles nog schoongemaakt – gisteren of eergisteren...

Zonder er erg in te hebben laat Sander de handvatten van de blaasbalg los en hij heeft al enkele stappen in de richting van het hoekje gezet als zijn vader tegen hem roept: ‘Hé! Waar ga jij naartoe? Blijf op je plek!’

Sander schrikt. Hij ziet waar hij staat, loopt snel twee passen terug, grijpt de handvatten vast en begint ze opnieuw druk op en neer te bewegen, maar hij is er met zijn gedachten niet meer bij.

Het hoekje van de smederij vult zich voor de tweede keer met de vreemde gloed. De smederij wordt rood gekleurd alsof de zon er zelf in ondergaat.

Sander kan niet voorkomen dat zijn ogen iedere keer weer naar die plek afdwalen.

Wanneer zijn vader zich beweegt, ziet Sander dat er een grote schaduw over het hoekje valt. Zijn vader lijkt wel een reus.

... hoe kan ik daar een rode gloed zien – er valt helemaal geen licht op die plek...

‘Nou, komt er nog wat van!’ brult vader voor de tweede keer.

De schreeuw helpt Sander om opnieuw te ontwaken uit zijn dagdroom. Automatisch bedient hij de blaasbalg en zowel vader als zoon ziet dat het vuur weer opgerakeld wordt. Gelijk met het vuur vlammen ook Sanders gedachten weer op.

... zal ik ernaartoe lopen – mag vader weten dat ik...

Verder denken lukt niet meer omdat Sander een onbekende kracht aan hem voelt trekken, zoals ijzer naar een magneet. De kracht wordt groter. De druk op zijn voeten om een stap te zetten, neemt toe.

‘Oké, Sander. Stop maar even, zo is het heet genoeg.’

Sander hoort zijn vader niet. Hij blijft de blaasbalg druk op en neer bewegen.

‘Sanderrrr!’

Verbaasd kijkt de jongen zijn vader aan.

‘Je moet eens leren te werken wanneer je moet werken en te stoppen wanneer je moet stoppen,’ lacht vader en hij strijkt met zijn hand door de krullen van zijn zoon.

Zonder het te laten merken, dwalen de ogen van Sander door de smederij op zoek naar de rode glinstering.

Opnieuw nemen zijn gedachten bezit van hem.

... wat gebeurt er met me – waarom heeft vader niets verteld – hij vertelt altijd wat hij maakt of wat er gebeurt in de smederij – de hele morgen doet hij al zo geheimzinnig – zou moeder iets weten...

‘Bedankt, Sander. Zonder jouw hulp was het nooit gelukt.’

Sander wrijft met zijn handen over zijn bovenarmen tot ze minder pijn doen. Hij blijft nog wat treuzelen.

Dit wekt bij zijn vader opnieuw ergernis op. ‘Heb je niets beters te doen!’ zegt Idalis nors.

Het smidsvuur verlicht het gezicht van de smid. De gloed van het vuur kleurt het gezicht, waardoor het lijkt of de smid kwaad is.

Sander weet beter. Toch kijkt hij zijn vader verbouwereerd aan. Daarnet heeft hij zo goed geholpen en nu wordt hij zomaar zonder enige aanleiding weggestuurd.

... zou het te maken hebben met wat er in het hoekje ligt – iets wat vader daar verstoep heeft – iets wat ik niet mag zien...

Sander stelt zijn vertrek uit. Hij loopt door de smederij en stelt de vraag die al enkele minuten aan zijn tong hangt: ‘Wat gaat u maken, vader?’

Even ziet Sander een lichte aarzeling. De lippen van de smid gaan van elkaar. Uit de mond van zijn vader klinkt enkel maar gemompel waar Sander niets van kan maken.

... wat is er aan de hand – vader vertelt altijd honderduit – waarom nu dan niet – wat voor opdracht heeft hij gekregen – van wie...

Sander probeert zich te herinneren wie er de laatste tijd in de smederij geweest zijn. Alleen kan hij zich niemand herinneren die met een speciale opdracht is gekomen.

Smid Idalis wordt knorrig. ‘Heb je me niet verstaan? Vooruit, ga iets doen! Ga eventueel samen met je broer naar het kasteel om te kijken naar de wisseling van de wacht.’

Sander is sprakeloos. Hij kijkt zijn vader met open mond aan.

... we mogen nooit naar het kasteel en al helemaal niet om naar de wisseling van de wacht te gaan kijken – moeder vindt het te druk – het is te gevaarlijk, zegt ze zo vaak...

Vader Idalis duwt zijn zoon naar de deur.

Sander kijkt snel over zijn schouder. Vanwaar hij staat, kan hij het donkere hoekje in de smederij niet meer zien.

Ontwaken

Drup, drup, drup, drup. Druppels vormen zich aan de zoldering van de donkere krocht en vallen uiteindelijk in het ondergrondse meer. Tijd speelt hier geen enkele rol, want er is geen dag en er is geen nacht. De tijd kan niet afgemeten worden aan het druppelen van het water in het meer. De druppels kunnen geteld worden, maar dat zegt niets over de tijd tussen het vallen van de druppels. Er kan een seconde, een minuut of een uur voorbij zijn gegaan.

Elders in de grot weerklinken de vele echo's van het druppelende water.

Aan de zoldering vormt zich een grote druppel tot het gewicht te zwaar wordt en hij moet vallen. Hij treft een machtig groot beest dat daar ligt te slapen, precies midden op de kop, tussen de ogen. De druppel spat uit elkaar. De spetters lopen als tranen over de uitpuilende ogen, langs de vooruitstekende neus naar de mondhoeken, waar ze door de inademing naar binnen gezogen worden.

Een siddering loopt van voor tot achter door het omvangrijke lijf. Traag heft het wezen zijn kop op en het schudt alsof het een paard is in de ochtendwei de onechte tranen van zich af. Een van de uitpuilende ogen gaat langzaam een stukje open. Het oog lijkt op dat van een kikker. Geen ronde pupil, maar een spleet die overlangs loopt en zich breder en smaller kan maken.

De oogbollen staan bijna los op de kop. Net of het luchtballen zijn die op het water drijven en van onderaf omhoog geduwd worden. Het oog dat open is, kijkt spiedend om zich heen, omdat het weet dat het niet de druppel alleen is geweest die haar heeft wakker gemaakt.

Het is een bewustzijn, een soort van alertheid.

Door het grote gladde lichaam golft een nieuwe huivering, maar nu is het geen reflex, maar een uitrekking van het lichaam dat ZIJ genoemd wordt.

De ademhaling gaat iets sneller. Met opgeheven kop en een open oog speurt ZIJ de grot af zonder werkelijk te kijken.

Dat wat ZIJ wil zien, bevindt zich niet in de grot.

Vanuit het niets klinkt een stem op.

‘ОЕАН,’ dreunt het door de krocht. De wanden trillen van het harde geluid. Jarenlang opgestapeld stof dwarrelt als sneeuw naar beneden.

‘Wat heeft mij doen ontwaken?’

... gezang... klinkt een tweede stem, die enkel in haar hoofd spreekt.

‘Gesssang?’

... heb je het geluid dan niet gehoord... zegt de innerlijke stem,
... het geluid van oude metalen die samengevoegd worden door een meester-smid...

‘Het sssingen. Je hebt gelijk. Het sssingen van de metalen. Het sssamenssssmelten van oude krachten. Hoe lang issss het geleden dat ik die geluiden gehoord heb. Nu passss weet ik wat ik al die jaren, ja sssselfssss eeuwen gemissst heb.’

... oude tijden herleven...

Het grote beest spint als een kat, kronkelt zich in velerlei bochten van genot.

‘De voorssspelling. De voorssspelling komt dichterbij. Oude metalen worden nieuw. Wapenssss worden gewrocht op de oude wijsse.’

De kop komt zigzaggend omhoog.

... de linkshandige...

‘De linkssshandige moet geboren sssijn. Ooit sssal hij het nieuw sssamengevoegde metaal oppakken. Nu niet, daarvoor issss het nog veel te vroeg.’

Met een brede glimlach op haar snuit legt het grote wezen haar kop neer op de vele kronkelingen onder haar.

Door de spelonk waart een rood licht rond. Net of er iemand met een toorts rondloopt. Maar er is niemand. Alleen de grote ogen bewegen.

‘Issss het gebeurd?’ vraagt ZIJ zich hardop af.

... het moest toch gebeuren...

‘Het issss gebeurd.’

... is er iets veranderd...

‘We sssullen het niet weten.’

... misschien zullen we het nooit weten...

‘We komen het altijd te weten! Laten we het besssste ervan hopen.’

... hoop! – is er dan hoop...

‘Ga nou maar weer sssslapen.’
... heb je het gepoot...
‘Het issss.’
... je bedoelt te zeggen dat er niets meer te veranderen is...
‘Pressssiessss.’
... dan kunnen we er inderdaad maar het beste van hopen...
‘Laten we dat doen en laat me nu met russelsst.’
... maar ik heb er niets van gemerkt – het ging zo ongemerkt – het was voorbij voordat ik er erg in had...
‘Meer tijd wassss er niet voor nodig.’
... weet je dat zeker...
‘Heel sssseker.’
... dat rode licht! – had dat er iets mee te maken...
‘Misssschien!’ klinkt het raadselachtig.
... aha, dat was het dus...
‘Dat heb ik nooit gessssegd.’
... maar je ontkent het ook niet...

Opnieuw stilte.

Het grote beest verlegt een deel van haar lichaam. Ze geeuwt. Afgesleten gele tanden worden zichtbaar. ZIJ sluit haar bek, vlijt zich neer als een deken die op een bed gelegd wordt en slaapt ongestoord in.

... ik zag iets roods....

Geen reactie.

... nu maar hopen dat de voorspelling werkelijk uitkomt...

Gezang

In een achterafstraatje van de hoofdstad Totoka ligt de smederij van Idalis. Het woonhuis zit gedeeltelijk aan de smederij vast. Tussen de smederij, het schuurtje en het huisje ligt een binnenplaatsje waar een klein gedeelte is ingericht als groentetuin.

Sander, die net door zijn vader de smederij uit geduwd is, loopt doelloos heen en weer over het binnenplaatsje. Zijn vlasblonde krullen dansen niet meer. Kwaad trapt hij een steentje weg.

Wanneer Sander iets roods ziet, stopt hij met lopen. Hij zakt door zijn knieën, pakt het bloemetje vast en lijkt er aandachtig naar te kijken. Maar de gedachten van Sander zijn ergens anders en vinden geen rust.

... waarom doet vader zo geheimzinnig – wat is hij aan het maken – voor wie wordt het – ik moet terug – ik moet het dit keer van dichtbij zien – die rode gloed...

De kleur die Sander gezien heeft in de smederij blijft als een wolk hangen in zijn gedachten en lost niet op door de zon die schijnt. Zonder er iets van te merken knijpt Sander het bloemetje tussen zijn duim en wijsvinger fijn.

In de smederij gaat het geluid van hameren en sissen door. Nu zijn zoon weg is, begint Idalis zelfs een liedje te fluiten. Het smeedwerk waar hij aan bezig is, nadert zijn voltooiing. Sander heeft hem goed geholpen. Met de hulp van zijn zoon heeft Idalis het weer voor elkaar gekregen om twee metalen die moeilijk met elkaar te verbinden zijn, samen te voegen.

Idalis lacht in zichzelf als hij denkt aan Sander. Want wat zou zijn zoon jaloers zijn als die zou weten wat hij aan het maken is. Bij iedere opdracht die de smid krijgt, doet hij zijn uiterste best en dat heeft hij ook aan zijn beide zoons geleerd: doe wat je kunt, ook al vergt dit het uiterste van je.

Het smeedwerk van die ochtend was slechts een voorbereiding op hetgeen Idalis nu moet gaan doen. Hij heeft namelijk van zijn vaste ijzerhandelaar twee metalen gekregen die hij nog nooit eerder gezien had.

‘Dit is waarschijnlijk iets voor jou,’ had de handelaar nog gezegd. ‘Niemand van de andere smeden die ik gesproken heb, zag het zitten om dit met elkaar te verbinden. Toen dacht ik aan jou. Laat me weten hoe het gegaan is, want ik ben zeer benieuwd. Ik kan namelijk aan nog meer komen, maar weet niet of het werkelijk de moeite waard is.’

‘Geef maar,’ had de smid gezegd. ‘Ik ben wel toe aan een nieuwe uitdaging.’

Het moment was aangebroken om ermee aan de slag te gaan, en Idalis merkt dat hij er zin in heeft.

Volgens velen in het koninkrijk Totoka is Idalis de beste smid van het land. Zelf heeft hij die praatjes weleens gehoord, maar hij hecht er geen waarde aan en gelooft er geen enkel woord van. Hoe dan ook, ook al heeft hij er geen weet van, toch gaan de mooiste en moeilijkste opdrachten naar smid Idalis toe. De meeste ridders van het koninkrijk dragen wel iets wat de smid gesmeed heeft.

Wanneer Sander zijn vader hoort fluiten, kijkt hij op.

... hoe kan vader nu fluiten – daarnet was hij hartstikke chagrijnig tegen mij...

Sander staat op. Hij doet een paar passen naar de deur van de smederij, stopt dan en draait zich om. Dan bedenkt hij zich. Hij draait terug en loopt naar de deur. Hij voelt de kou van de deurklink in zijn hand. Langzaam drukt hij die naar beneden. Alsof er niets aan de hand is, wandelt hij de smederij binnen.

Zijn vader stopt gelijk met fluiten. Het hameren gaat gewoon door in hetzelfde gelijkmatige ritme.

‘Wat kom je...’

De stem van de smid hapert vanwege het geluid waarmee de smidse zich vult. Zowel vader als zoon hoort hoe de klank van het metaal door het hameren verandert. De ruimte vult zich met een vreemd soort gezang.

Sander, die naar zijn vader toe liep, staat plotseling stil.

‘Wat is dat voor gezang, vader?’

‘Ik weet het niet, jongen, ik heb het nooit gehoord.’

‘Waar komt het vandaan?’

‘Volgens mij van het metaal.’

Wanneer de hamerslagen stoppen, stopt ook het gezang en vult de smidse zich met een warme stilte die hen beiden als een cape omarmt. Vader en zoon kijken eerst naar het metaal en dan naar elkaar.

‘Por het vuur op!’ gebiedt vader iets harder dan hij bedoelt.

Sander loopt naar de blaasbalg en even later laait het vuur weer op. Idalis legt het metaal in het vuur. Zowel vader als zoon ziet hoe het ijzer rood begint te worden.

Wanneer een schelle klank de smederij vult, willen Idalis en Sander naar hun oren grijpen vanwege de pijn die het doet, maar ze doen het niet. Sander blijft de blaasbalg hanteren en Idalis laat de tang waarmee hij het voorwerp vasthoudt niet los.

‘Het metaal zingt,’ roept vader boven de schelle tonen uit.

‘Hoe kan dat, vader?’

‘Ik heb er enkel verhalen over gehoord. Mijn vader heeft ze weer van zijn vader en die weer van zijn vader. Die verhalen zijn al zo oud, dat ik ze nooit wilde geloven. Voor mij is dit de eerste keer dat ik het zelf hoor.’

Idalis haalt het metaal uit het vuur, legt het op het aambeeld en gaat het opnieuw te lijf. Bij de eerste aanraking met de hamer begint het metaal te kronkelen alsof het een slang is. Bij iedere volgende slag weet Idalis waar hij het metaal moet raken om het te stemmen. Vader en zoon horen allebei hoe het schelle geluid verdwijnt om langzaam over te gaan in diepe warme klanken die een genot zijn voor het oor.

Hoe helderder de klanken klinken, hoe feller de slagen van de smid worden. Het ritme van het hameren zet zich om in een prachtige melodie.

Twee, drie, vier minuten verstrijken en al die tijd vult het gezang van het metaal de smederij en de twee paar oren. Wanneer het geluid zachter wordt, horen ze hogere tonen tot het bijna niet meer hoorbaar is en langzaam weg lijkt te sterven.

Sander kijkt naar zijn vader, Idalis naar zijn zoon. Beiden zijn stil geworden. Idalis maakt het werk af en beiden staren naar wat er op het aambeeld ligt, maar zeggen een tijdje geen woord.

‘Kwam je iets vragen?’ De stem van vader klinkt zachtjes, maar ook

eerbiedig voor wat er net gebeurd is. Het zingen van het metaal heeft een gevoelige snaar bij hem geraakt.

‘Ik weet het niet meer, vader.’

Wanneer Sander na deze vraag de smederij rondkijkt, begint hem langzaam weer te dagen wat hij kwam doen. Hij wilde opnieuw een blik werpen in het donkere hoekje. De smeedkunst van zijn vader had hem echter zo in zijn greep dat hij de glinstering even vergeten was. Nu het weer tot hem doordringt, probeert hij zo onopvallend mogelijk naar het hoekje van de smederij te schuifelen. Steels werpt hij een schuine blik en wat hij ziet gaat zijn stoutste dromen te boven.

Wanneer vader opkijkt van zijn werk, kijkt Sander net in de richting van zijn vader. Het is goed dat het niet al te licht is in de smederij, anders had zijn vader de twinkeling in de ogen van zijn zoon zeker opgemerkt.

Hij wil nog iets vragen aan zijn vader, maar doet het niet. Het magische moment van daarnet wil hij voor zijn vader niet verstoren. Zo rustig als voor Sander nu mogelijk is, loopt hij de smederij uit, maar innerlijk voelt hij dat hij wel zou willen gillen van genot en zou willen rennen van plezier.

Buitengekomen ziet het tuintje er ineens heel anders uit. De bloemetjes in de bloembak hebben hun hoofdjes gedraaid in de richting van de zon. De kleur is veel voller dan toen hij daarstraks hier stond. Opgewekt gaat Sander op zoek naar zijn broer Maarten. Op straat loopt hij hem tegen het lijf. Het valt Maarten op dat Sander in een goede bui is.

‘Wat is er met jou aan de hand?’

‘Kom mee,’ zegt Sander. ‘Als ik je vertel wat ik vandaag meegemaakt heb, dan geloof je je oren niet.’

Maartens nieuwsgierigheid is gewekt. Hij volgt zijn oudere broer op de voet.

‘Toen ik vanmorgen vader moest helpen, stuurde hij me gelijk weg nadat hij klaar was.’

‘Hmm.’ Maarten trekt een bedenkelijk gezicht. ‘Dat is helemaal niets voor vader.’

‘Dat dacht ik ook. Ik ben teruggegaan.’

De rest fluistert Sander in het oor van zijn broer. Hij wil niet dat iemand ook maar iets hoort.

De mond van Maarten valt open.

‘Weet je het zeker?’

‘Twijfel je aan mijn ogen en mijn oren?’ zegt Sander nijdig.

‘Nee, maar ik kan het bijna niet geloven. Ik wil het ook zien.’

Samen lopen ze terug, omdat Maarten niet meer kan wachten om de smederij binnen te gaan en te kijken op de plaats die hij gisteren met Sander nog helemaal leeggehaald en schoongemaakt heeft.

Sander houdt hem echter tegen. ‘Doe het niet. Het valt te veel op.’

Maarten laat zich niet meer tegenhouden. Als kleine jongen van acht jaar wil hij weten of het klopt wat zijn oudere broer vertelt. Voordat Maarten de smederij in kan lopen verspert Sander hem de weg.

‘Wacht! Ik heb een plannetje bedacht.’

Samen spreken ze het plan van Sander door. Hij zal zijn vader afleiden terwijl Maarten op zijn gemakje kan rondsnuffelen.

‘Wat moet dit worden, vader?’ hoort Maarten zijn broer Sander vragen, als ze samen de smederij binnenkomen.

‘Je hebt me vanochtend toch geholpen, dus weet je wat het gaat worden,’ antwoordt Idalis raadselachtig.

‘Hè? Je hebt helemaal niet verteld wat het gaat worden. Je hebt alleen maar gevraagd om de blaasbalg te bedienen.’

‘Is dat zo? Nou, daar weet ik helemaal niets meer van.’

Maarten heeft ondertussen het donkere hoekje bereikt. Het vuur is getemperd en dat maakt het voor Maarten lastig om te zien wat er ligt. Hij buigt zich voorover om meer te kunnen zien. Hierdoor ziet Sander niet hoe de ogen van Maarten bijna uit zijn hoofd rollen.

Op onverklaarbare wijze voelt Maarten hoe zijn arm zich uitstrekt naar hetgeen er ligt.

Gekraak klinkt op. De deur die de smederij met het huisje verbindt, gaat open. Mariken, de moeder van Sander en Maarten, komt de werkplaats binnen.

‘Idalis en Sander, komen jullie eten?’ vraagt moeder terwijl ze rondkijkt of Maarten er ook is. ‘Sander, weet jij waar je broer is?’

‘Ik ben hier, moeder.’ Maarten doet net of hij de smederij komt binnengelopen vanaf de binnenplaats.

Sander en Maarten volgen hun moeder het huisje in. Idalis blijft achter. Tien minuten later komt hij het huisje binnen en hij schuift bij de andere drie aan tafel.

‘Heb je het gezien?’ vraagt Sander aan Maarten na het eten als ze op straat staan.

‘Of ik het gezien heb. Hoe kun je dat nu vragen? Het is werkelijk fantastisch. Voor wie zou het zijn?’

‘Wat is je opgevallen?’

‘Ze zijn aan de kleine kant,’ zegt Maarten. ‘Kleiner dan de wapens die vader anders maakt.’

‘Dus dan moeten ze voor een jonger iemand bestemd zijn.’

‘Als er in het kasteel een prins zou wonen, dan zou ik het wel weten,’ zegt Maarten.

‘Maar in het kasteel woont geen prins, wel een prinses. Volgens mij is het voor een ridder die een of twee zoons heeft.’

‘Ik wou dat ik een van die zoons was. Wat zou ik het graag vasthouden. Jij niet, Sander?’

‘Wat dacht je dan? Ik ook natuurlijk. Het is zo prachtig. Ik wil het nog een keer zien. Trouwens, ik zag dat jij je hand ernaar uitstak.’

‘Ik heb mijn hand niet uitgestoken,’ zegt Maarten, zich van niets bewust. ‘Zullen we terug naar binnen gaan? Misschien dat we het nog een keer kunnen zien.’

‘Nee,’ zegt Sander. ‘Dat valt te veel op.’

‘Je hebt gelijk.’

‘Ik denk dat ik weet voor wie het wordt,’ doet Sander geheimzinnig. Maarten kijkt naar zijn broer. Rond Sanders mond ziet hij langzaam een raadselachtige glimlach ontstaan.